

Der er her i Salen blevet talt om den lidenskabelige Bevægelse, som denne Sag skulde have fremkaldt blandt den Stand, som den nærmest angaar. Jeg vilde nu maaskee ikke have brugt et saa stærkt Udtryk, men, da det er blevet brugt, saa troer jeg dog at burde bemærke, at dets Berettigelse neppe kan modsiges; thi ganske vist har der været en saadan Bevægelse tilstede, men det er jo ogsaa fuldkommen naturligt, thi, naar Folks hele borgerlige og Fagstilling berøres, saa er det ganske i sin Orden, at de sætte sig i Bevægelse, at deres Sind føler sig grebet derved; det kan ikke bebreides enten Ræger eller Andre. Værre er det derimod, at denne Bevægelse kunde synes maaskee ogsaa at have kastet nogle Vølgeslag ind her i Salen, eftersom man har behandlet denne Sag paa en noget usædvanlig Maade. Det er saaledes ikke sædvanligt, at man gjør, hvad man dog aabenbart nu har til Hensigt at gjøre, nemlig at afbryde Behandlingen af et Regeringsudkast med 2den Behandling. Man pleier jo i Almindelighed at betragte det som stemmende med den Høflighed, som man skylder Regeringen, at føre dens Forslag til sidste Behandling, hvor man saa afstemmer endeligt om, hvorvidt man vil vedtage dem eller ikke. Det er fremdeles heller ikke almindeligt, at det af Thinget selv nedsatte Udvalg bliver afstaaet fra at faae sine Forslag førte frem til Forhandling her i Salen. Intet Udvalg har naturligtvis Krav paa at see sine Forslag vedtagne eller kan beklage sig over at see dem forfaste for andre Forslag, som Thinget synes bedre om; det er en Skæbne, der kan ramme ethvert Udvalg, og derover har, som sagt, intet Udvalg Ret til at beklage sig. Men det er ikke almindeligt, at et Udvalgs Forslag skydes tilside for et andet, som man ikke synes bedre om, men som man blot vedtager for ikke at komme til at forhandle om Udvalgets egentlige Forslag. Jeg skal for mit eget Vedkommende slet ikke beklage mig over dette, thi det er, som den ærede foregaaende Taler, til hvem jeg før sigtede, (Krieger) udtalte, blevet en temmelig naturlig Følge af den Form, som Sagen engang havde faaet; men jeg mener, at det i ethvert Fald er noget usædvanligt, og at det neppe vilde være hensigtsmæssigt, hvis Saa-

dant oftere skulde gjentage sig. — Den Bevægelse, der er i Gemhæterne ved saadanne Keiligheder kommer især til at udøve Indflydelse paa en af Sjælens Eener, nemlig paa Phantasien, og det baade med Hensyn til Forudsætningerne, med Hensyn til selve den foreslaaede Foranstaltnings Omfang, og med Hensyn til, hvad dens rimelige Følger ville blive. Dette troer jeg nu ogsaa maa siges tilbeels at have været Tilfældet i nærværende Sag. Jeg troer navnlig, at man ikke tilstrækkeligt klart har stillet sig for Die, hvorledes den virkelige Tilstand nu er. Det er nylig blevet omtalt af en æret Taler paa denne Side af Salen (S. Andersen), hvad der jo er oplyst i Sundhedscollegiets Erklæring, at Antallet af Dvaffalvere her i Landet for Tiden er 244. Den nævnte Taler meente, at der endog i Virkeligheden var dobbelt saa mange; det tør jeg nu vel ikke paastaae, men det er i ethvert Tilfælde i høi Grad sandsynligt, at der er ikke saa saa flere Dvaffalvere end det Antal, der af Sundhedscollegiet er opgivet, thi da der svæver en Straffetruusel over Hovedet paa Dvaffalveren, saa er det vel ikke sandsynligt, at Rægerne, især naar det tages i Betragtning, at Rægedistricterne i mange Egne af Landet ere meget store, skulde kjende det virkelige Antal af Dvaffalvere aldeles usigtigt, og man kan altsaa uden Fare anslaae det noget høiere. Dernæst har Sundhedscollegiet, hvad der er mærkeligt nok, ikke kjendt Antallet paa Dvaffalverne i selve Kjøbenhavn, og dette kan neppe heller anslaaes til at være ganske ringe. Jeg troer, at vi derefter ved et rimeligt Skøn maa komme til at antage, at der her i Landet er omtrent 400 Dvaffalvere. Men man vil jo først faae rigtigt at vide, hvad dette Antal bethyder, naar man sammenligner det med Antallet af de berettigede Ræger. Efter den sidste Rægestat, som jeg kjender, nemlig den af 1860, var Antallet af Ræger udenfor Kjøbenhavn lidt over 300 og i Kjøbenhavn lidt over 100. Dersom vi nu antage, at dette Antal i de siden da forløbne 8 Aar har modtaget en Forøgelse af henved 25 Procent, saa vilde vi komme til et Antal af 450 til 500 Ræger. Et Antal af 400 Dvaffalvere overfor disse er altsaa meget betydeligt, og Tilstanden er altsaa